Wydział Elektroniki i Technik Informacyjnych Politechnika Warszawska

Projektowanie układów w sterowania (projekt grupowy)

Sprawozdanie z projektu i ćwiczenia laboratoryjnego nr 4, zadanie nr 1

Zespół Z01

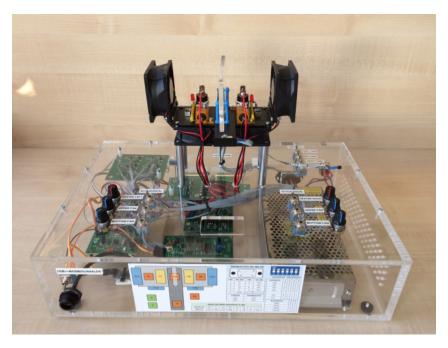
Hubert Kozubek, Przemysław Michalczewski

Spis treści

1.	Labo	pratorium
	1.	Cel laboratorium
	2.	Przebieg laboratorium
	3.	Punkt pracy stanowiska
	4.	Odpowiedzi skokowe
	5.	Iterfej operatora
	6.	Kod sterownika
2.	Proj	\mathbf{ekt}
	1.	Informacje wstępne
	2.	Sprawdzenie poprawności punktu pracy
	3.	Odpowiedzi skokowe procesu
	4.	Regulatory cyfrowe PID i ich strojenie
	5.	Wielowymiarowy regulator DMC

1. Cel laboratorium

Celem niniejszego laboratorium była implementacja, weryfikacja poprawności działania i dobór parametrów algorytmów regulacji 2-wymiarowego liniowego procesu laboratoryjnego dla stanowiska grzejąco-chłodzącego przedstawionego na rys. 1.1. Należało również wykonać wizu-alizacje procesu.

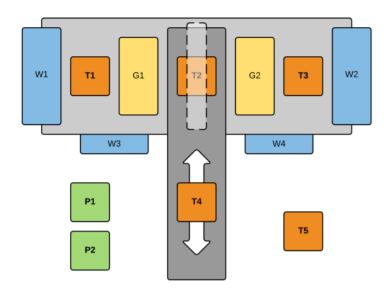
Rys. 1.1. Stanowisko grzejąco-chłodzące używane w trakcie laboratoriów.

2. Przebieg laboratorium

Rozpoczynając pracę na stanowisku grzejąco-chłodzącym z wykorzystaniem PLC sprawdzono możliwość sterowania i pomiaru w komunikacji ze stanowiskiem. W szczególności sygnały sterujące wykorzystywane podczas niniejszego laboratorium W1, G1, G2 oraz pomiaru T1, T3 (elementy wykonawcze przedstawiono na rys. 1.2). Przez cały czas trwania laboratorium moc wentylatora W1 była ustawiona na 50%, a wentylator był traktowany jako cecha otoczenia. Dodatkowo sprawiał on, że temperatura grzałki opadała szybciej, co było szczególnie przydatne pomiędzy doświadczeniami.

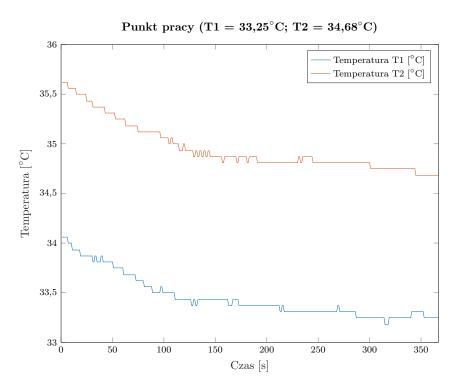
3. Punkt pracy stanowiska

W celu wyznaczenia punktu pracy stanowiska dla mocy grzałek G1=26%, G2=31% zadano te wartości dla sygnału sterującego grzałkami za pomocą programu sterownika. Następnie poczekano, aż temperatury T1, T3 ustalą się. Wynik eksperymentu przedstawiono na rys. 1.3. Odczytana

Rys. 1.2. Schemat stanowiska grzejąco-chłodzącego; zaznaczone elementy wykonawcze: wentylatory W1, W2, W3, W4, grzałki G1, G2, czujniki temperatury T1, T2, T3, T4, T5 (temperatura otoczenia), pomiar prądu P1, pomiar napięcia P2.

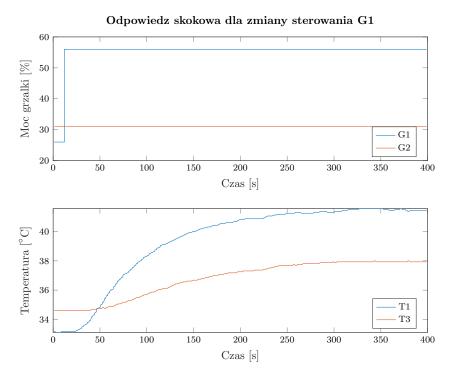
wartość temperatur to T1=33,25 °C oraz T3=34,68 °C. Wyniki eksperymentu przedstawiono na rys. 1.3.

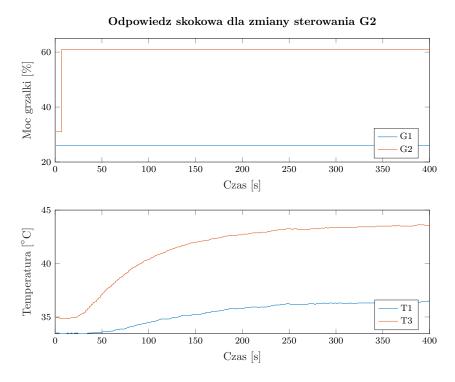
Rys. 1.3. Wyznaczenie punktu pracy.

4. Odpowiedzi skokowe

W celu uzyskania odpowiedzi skokowej w konfguracjach każde wejście, każde wyjście dla 2-wymiarowego procesu zmieniono skokowo wartość sterowania najpierw grzałki G1 i pobrano odpowiedź skokową dla obu wyjść (T1, T3). Następnie analogicznie postąpiono dla skoku sterowania grzałki G2. Wyniki uzyskane w ten sposób przedstawiono na rys.: 1.4, 1.5.

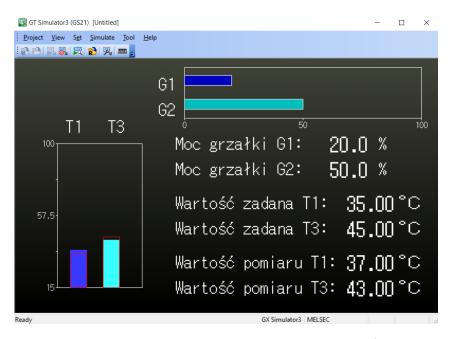
Rys. 1.4. Odpowiedź skokowa dla zmiany sterowania grzałki G1

Rys. 1.5. Odpowiedź skokowa dla zmiany sterowania grzałki G2

5. Iterfej operatora

Do wizualizacji procesu stworzono interfejs operatora w programie GT Designer3. Wynik pracy przedstawiono na rys.1.6. Przedstawia on graficznie wartości zadane i wyjściowe (po lewej stronie ekranu jako wykresy słupkowe, czerwne puste słupoki to wartości zadane, wypełnione to wartości wyjściowe dla procesu). Na górze wyświetlacza w postaci wykresu słupkowego pozionego przedstawiono moce grzałek. W centralnej części ekranu wypisano wartości dokładne poszczególnych sygnałów.

Rys. 1.6. Interfejs operatora dla stanowiska grzejąco-chłodzącego (GT Designer3)

6. Kod sterownika

Pierwsza część przedstawia zabezpieszenie przed nadmiernym przegrzaniem stanowiska, w momencie gdy temperatury T1 lub T3 przekroczą ustalony limit grzałki zostają wyłączone. Kod jest umijscowiony na końcu programu, tak aby inne ustawione wartości sterowań nie wpływały na warość wyznaczoną przez zabezpieczenie.

```
//Zabezpieczenie przed przegrzaniem
IF temp1>=25000 THEN
grzalka1 := 0;
END_IF;

IF temp3>=25000 THEN
grzalka2 := 0;
END_IF;
```

Fragment kodu przedstawia automat stanów, który zmienia poszczególne wartości zadane w momencie, gdy regulator osiągnie odpowiednią wartość w danym stanie.

```
CASE Stan OF

0:
    T1_zad := 3500;
    T3_zad := 4500;
```

```
IF temp1 + eps >= T1_zad AND temp1-eps <= T1_zad AND temp3
         \dots + eps >= T3_zad AND temp3 - eps <= T3_zad THEN
         Stan := 1;
END_IF;
1:
T1_zad := 5500;
T3_zad := 4100;
IF temp1 + eps >= T1_zad AND temp1-eps <= T1_zad AND temp3
         \dots + \text{ eps} >= \text{T3\_zad AND temp3} - \text{eps} <= \text{T3\_zad THEN}
         Stan := 2;
END_IF;
2:
T1_zad := 3000;
T3_zad := 2700;
IF temp1 + eps >= T1_zad AND temp1-eps <= T1_zad AND temp3
         \dots + eps >= T3_zad AND temp3 - eps <= T3_zad THEN
         Stan := 0;
END_IF;
END_CASE;
```

1. Informacje wstępne

Zadanie projektowe wykorzystywało symulowany obiekt regulacji. Wyjście obiektu można wyznaczyć przy pomocy polecenia:

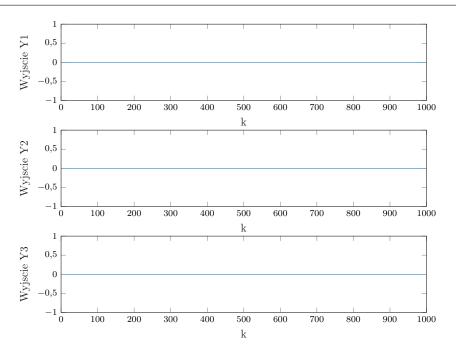
2. Sprawdzenie poprawności punktu pracy

Wartości sygnałów wejścia i wyjścia procesu w punkcie pracy wynoszą u1 = u2 = u3 = u4= y1 = y2 = y3 = 0; okres próbkowania wynosi 0.5 sekundy.

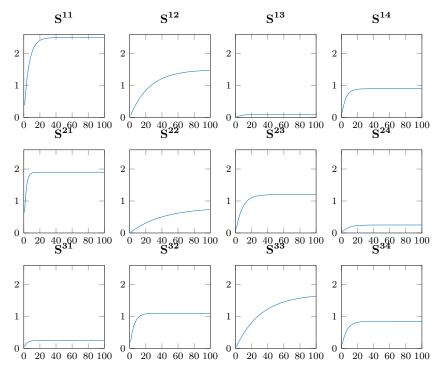
W celu sprawdzenia poprawności punktu pracy została przeprowadzona symulacja, gdzie na wejście podano sterowanie u1=u2=u3=u4=0, jako poprzednie wartości wyjścia podano y1=y2=y3=0 i sprawdzono wartość wyjścia procesu w następnych chwilach. Wyniki symulacji przedstawiono na rys. 2.1 Wartość sygnału wyjściowego pozostała bez zmian, co potwierdza poprawność podanego punktu pracy.

3. Odpowiedzi skokowe procesu

Wyznaczone zostały odpowiedzi skokowe dla każdej pary wejścia i wyjście. Odpowiedzi skokowe przedstawiono na rys. 2.2.

Rys. 2.1. Punkt pracy

Rys. 2.2. Odpowiedzi skokowe

4. Regulatory cyfrowe PID i ich strojenie

Implementacja algorytmu PID dla obiektu wielowymiarowego:

```
function [u1, u2, u3, u4] = PID_Multi_Dim (K, Ti, Td, yzad1, yzad2, yzad3, y1, y2, y3)  
%% Uchyby
```

```
persistent e10;
persistent e11;
persistent e20;
persistent e21;
persistent e30;
persistent e31;
persistent upop1;
\% persistent upop2;
persistent upop3;
persistent upop4;
if isempty (e10)
    e10 = 0;
    e11 = 0;
    e20 = 0;
    e21 = 0;
    e30 = 0;
    e31 = 0;
    upop1 = 0;
    upop3 = 0;
    upop4 = 0;
end
e12 = e11;
e11 = e10;
e10 = yzad1 - y1;
e22 = e21;
e21 = e20;
e20 = yzad2 - y2;
e32 = e31;
e31 = e30;
e30 = yzad3 - y3;
%% Parametry
T = 0.5;
K1 = K(1); %Kk1 = 2.6, Tk = 5.625
K2 = K(2); \%Kk1 = 7.1, Tk = 5.7
K3 = K(3); %Kk1 = 7.9, Tk = 5.6
Ti1 = Ti(1);
Ti2 = Ti(2);
Ti3 = Ti(3);
Td1 = Td(1);
Td2 = Td(2);
Td3 = Td(3);
r10 = K1*(1 + T/(2*Ti1) + Td1/T);
r11 = K1*(T/(2*Ti1) - 2*Td1/T - 1);
r12 = K1*Td1/T;
r20 = K2*(1 + T/(2*Ti2) + Td2/T);
```

```
r21 = K2*(T/(2*Ti2) - 2*Td2/T - 1);
r22 = K2*Td2/T;

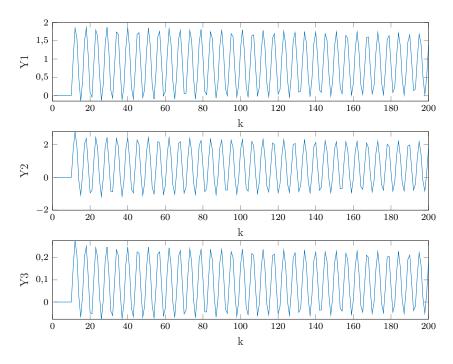
r30 = K3*(1 + T/(2*Ti3) + Td3/T);
r31 = K3*(T/(2*Ti3) - 2*Td3/T - 1);
r32 = K3*Td3/T;

%% Wyliczanie sterowania

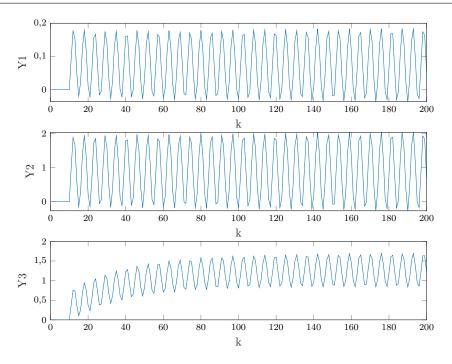
u1 = r12*e12 + r11*e11 + r10*e10 + upop1;
u2 = 0;
u3 = r22*e22 + r21*e21 + r20*e20 + upop3;
u4 = r32*e32 + r31*e31 + r30*e30 + upop4;

upop1 = u1;
upop3 = u3;
upop4 = u4;
end
```

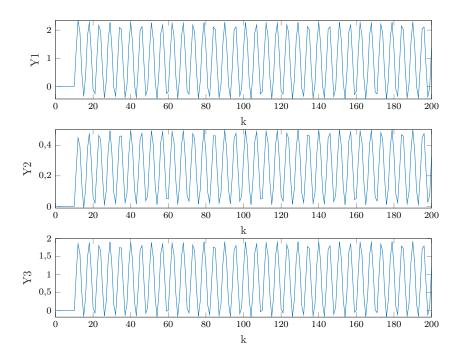
Badając odpowiedzi skokowe torów wejście-wyjście zdecydowano się zaimplementować regulatory PID na torach u1-y1, u3-y2 i u4-y3. Następnie strojono je metodą Zieglera-Nicholsa. Strojenie i wyznaczenie wzmocnienia krytyznego przedstawiono na rys.: 2.3, 2.4, 2.5.

Rys. 2.3. PID wielowymiarowy, K = 2.6

Rys. 2.4. PID wielowymiarowy, K = 7.1

Rys. 2.5. PID wielowymiarowy, K = 7.9

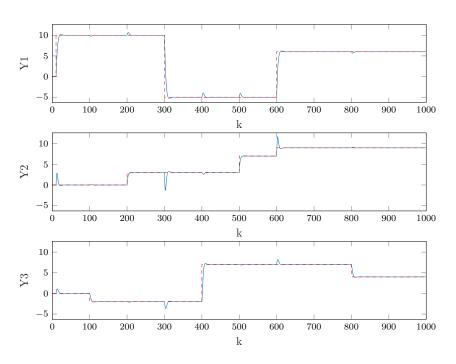
5. Wielowymiarowy regulator DMC

Implementacja algorytmu regulacji DMC dla obiektu wielowymiarowego:

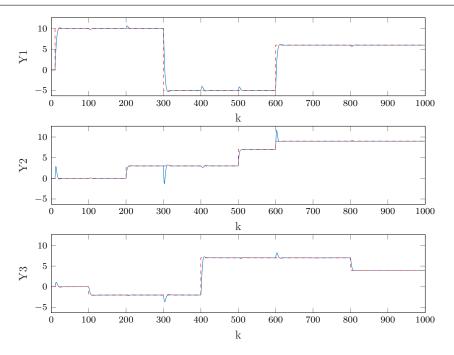
```
persistent S;
persistent DUp;
persistent M;
persistent K;
persistent upop1;
persistent upop2;
persistent upop3;
persistent upop4;
persistent Upop;
Yzad = repmat([yzad1; yzad2; yzad3], N,1);
Y = \text{repmat}([y1; y2; y3], N,1);
if isempty(S)
    upop1 = 0;
    upop2 = 0;
    upop3 = 0;
    upop4 = 0;
    Upop = [0;0;0;0];
    load ('Odpowiedzi_skokowe.mat');
    S = cell(D+N-1,1);
    for j = 1:D+N-1
        if (j>D)
             S\{j\} = [S11(D) S21(D) S31(D); S12(D) S22(D) S32(D); ...
                 S13(D) S23(D) S33(D); S14(D) S24(D) S34(D);
         else
             S\{j\} = [S11(j) \ S21(j) \ S31(j); \ S12(j) \ S22(j) \ S32(j); \dots
                 S13(j) S23(j) S33(j); S14(j) S24(j) S34(j);
        end
    Mp = zeros(3*N, 4*(D-1));
    for j = 1:D-1
        a = [S\{j+1:N+j\}]';
        b = repmat(S{j}', N, 1);
        Mp(:,(4*j-3):(4*j)) = a - b;
    DUp = zeros(4*(D-1),1);
    M = zeros(3*N, 4*Nu);
    for j = 1:Nu
       M((3*j - 2) : end, (4*j - 3) : (4*j)) = [S\{1:(N+1-j)\}]';
    K = pinv (M' * Psi * M + Lambda) * M' * Psi;
end
    DUp(5:end) = DUp(1:(end-4));
    DUp(1:4) = [upop1; upop2; upop3; upop4] - Upop;
    Yo = Y + Mp*DUp;
    Du = K*(Yzad - Yo);
    u1 = Du(1) + upop1;
    u2 = Du(2) + upop2;
```

```
u3 = Du(3) + upop3;
u4 = Du(4) + upop4;
Upop = [upop1; upop2; upop3; upop4];
upop1 = u1;
upop2 = u2;
upop3 = u3;
upop4 = u4;
```

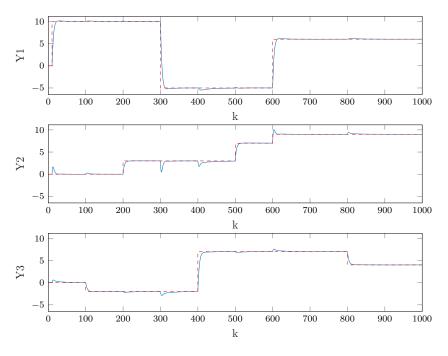
Następnie został zaimplementowany wielowymiarowy regulator DMC. Jego wyniki przedstawiono na rys.: 2.6, 2.7, 2.8, 2.9.

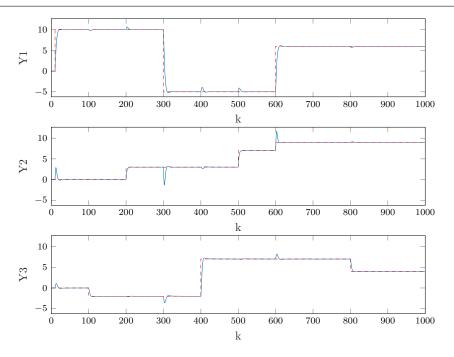
Rys. 2.6. Regulacja DMC

Rys. 2.7. Regulacja DMC

Rys. 2.8. Regulacja DMC

Rys. 2.9. Regulacja DMC